

Giật mình...tĩnh ngộ

Các bạn thân mến,

Là người con Bụt, chúng ta biết: „cõi trần là cõi tạm“. Nhưng đâu phải ai ai cũng là con của Bụt, còn biết bao là hướng đi tâm linh trên thế gian này mà đôi khi chúng ta không rõ hết. Mà trong cơn lốc của cuộc sống văn minh hiện đại, đi cùng với trào lưu hưởng thụ, cá nhân...nhiều người quanh ta vẫn luôn nghĩ rằng „trần gian là cõi thật“, và đây là động cơ chính để họ tìm mọi cách làm giàu, thăng tiến trên con đường danh vọng, họ dùng mọi thủ đoạn, kể cả coi thường sinh mạng người khác để có được mục đích sống đó. Một khi không đạt được điều mơ ước đó, họ cay cú, oán hận, hằn học, ăn ngủ không yên, phiền não vây quanh. Bằng ngược lại, tuy đã có trong tay rồi, họ hình như cũng chẳng thỏa mãn, lại tiếp tục tìm cách leo cao hơn các bậc thang danh vọng, bổng lộc... vì tiền bạc bao nhiêu cũng chẳng đủ, danh vọng cao mấy cũng chẳng vừa. Tham vọng làm họ tối mắt, tiếp tục thả mỗi nhỏ gom mẻ lớn. Của cải danh dự làm họ quên hết bạn bè thuở hàn vi...chạy theo thời gian bao giờ cũng vô tình đem đến mọi vô thường...

...Và đến một lúc nào đó, giật mình nhìn lại bản thân qua vài sợi tóc điểm sương, qua những sáng thức dậy nghe đầu gối rêm rêm...họ thấy rằng, những thứ mà họ say sưa tìm kiếm cả đời...cuối cùng cũng chỉ như đám mây lang thang trên bầu trời vô định...À thì ra, bấy lâu nay cứ ngỡ một khi mình đạt được những điều mơ ước, thì sẽ được hạnh phúc sung sướng, rồi dần dà ngộ thêm một điều: hạnh phúc đích thực lại không dựa trên những gì bên ngoài. Của cải cũng giúp cuộc sống dễ thở hơn một chút nhưng nó không phải lúc nào cũng đem lại niềm vui, cả danh vọng cũng thế. Và càng nhìn sâu, có được cái này, phải trả giá bằng cái kia chứ không phải từ trên trời rơi xuống. Những tranh dành đôn đáo ngược xuôi lâu nay đôi khi chỉ là đuổi hình bắt bóng „ảo“. Chúng ta vẫn thấy đó, nhiều khi giàu có về của cải, danh vọng...mà có người vẫn cô đơn, nghèo nàn về tình người và nhất là

rất nghiệt ngã trong trận chiến loại trừ lẫn nhau. Sự cân bằng đời sống thân tâm không được quan tâm đến.

Các bạn thân mến,

Nhà thơ Bùi Giáng đã thốt lên rằng: „Ta cứ ngỡ trần gian là cõi thật. Thế cho nên tất bật đến bây giờ“ Nhà thơ như một người mộng du tỉnh ngộ, nhận ra cuộc sống con người thật ngắn ngủi và vô nghĩa, mà trước đó, ông tin chắc rằng, nó hoàn hảo và tồn tại vĩnh viễn.

Với từng tuổi này, chúng ta thật sự ít nhiều cũng cảm nghiệm và thực chứng, mọi sự là phù vân (mây bay). Mọi sự vật đều tuân thủ theo luật Vô thường, nay còn mai mất...để có những suy tư đúc kết từ những kinh nghiệm, thực chứng sau những tháng năm lặn độn gian nan chạy theo những đòi hỏi bên ngoài trần thế...để có cái nhìn mới: nên tương tựa trên những gì không mất, luôn có sẵn ở bên trong mỗi người, để một khi cuối đời, chúng ta không lúng túng ân hận, vì đã để thời gian của mình trôi đi một cách uổng phí. Và nhất là mọi việc đều do nhân duyên mà có.

Có câu chuyện dụ ngôn như sau, chắc các bạn cũng biết, *Người phú hộ chuyên cần làm lụng, tích trữ được nhiều hoa lợi. Anh phá kho nhỏ, xây kho lớn. Anh là người có tầm nhìn xa, sau một thời gian vất vả làm lụng, tự cho phép mình được nghỉ ngơi và hưởng thụ. Nhưng, chính lúc anh nghĩ mình được nghỉ ngơi và hưởng thụ, thì đó cũng là ngày tận số của anh. Những gì anh vất vả làm lụng và tích trữ, giờ đây trở thành vô nghĩa trước một cái xác không hồn. Người phú hộ không có thời gian để làm lại cuộc đời. Anh ta giỏi về làm ăn, anh khôn trong suy tính cho cuộc đời hiện tại, nhưng lại dại trong cái nhìn về tương lai. Anh như người mộng du, đi mà không biết đi về đâu, tích trữ mà không biết để làm gì, để rồi anh phải đón nhận một kết cục đắng cay. Tỉnh ngộ thì gần hết một đời. (ST).* Chúng ta có nên sống như ông ấy hay không?

Rồi một dụ ngôn khác cũng làm chúng ta suy ngẫm nữa, đó là câu chuyện về người con thứ hoang đàng trong dụ ngôn „Người Cha nhân hậu“: *Khi rơi vào cảnh khốn cùng, anh đã dốc quyết chỗi dậy, trở về với cha mình. Anh chỉ tỉnh ngộ sau khi ném trái bát hạnh và khổ đau, nhưng muộn còn hơn không. Người cha vẫn đợi chờ anh với tình thương vô bờ bến, và giang rộng vòng tay đón anh trở về. Anh chỉ muốn được như người ăn kẻ ở trong nhà, nhưng người cha vẫn dành cho anh vinh dự của người con, với tình thân thương triu mến. Người cha trong dụ ngôn là hình ảnh của Bồ Tát. "Bồ Tát không bao giờ mệt mỏi tha thứ cho chúng ta là những người luôn xin tha thứ. Tỉnh ngộ đã giúp người con thứ tìm lại mái ấm gia đình và tình thương trời bể của người cha. Cánh cửa tương lai đã mở ra cho anh với biết bao hứa hẹn tốt lành. (ST)* Trở về làm lại từ đầu trong tình thương yêu chân thật. Trở về là „tìm lại được“, là „sống lại“. Tìm lại được sự sống cân bằng thân tâm cho chính mình...đó là ý nghĩa đích thực của việc hoán cải và cũng là lý do của niềm vui sâu xa nơi người cha luôn mỗi mòn trông đợi. Ông vui vì từ nay

con mình sẽ được sống thanh thản dưới mái ấm gia đình. Thật là một niềm vui đầy vị tha và rộng mở của người cha bao dung, nhân hậu.

Các bạn thân mến,

Sinh ra làm con người, mỗi chúng ta chỉ có một cuộc đời, mỗi chúng ta chọn cho mình một hướng đi. Đây có thể là chọn lựa một lần trong đời, nó ảnh hưởng và tác động trong suốt hành trình trần thế của người đó. Có người chọn cho mình ưu tiên là nghề nghiệp, chức vụ trong xã hội, hoặc có người chọn đời sống dân thân phục vụ tha nhân... Chọn lựa nào cũng đáng được tôn trọng, nhưng sự chọn lựa đó phải được hình thành trên nền tảng lương tâm đạo đức và tình người. Những chọn lựa do mưu mô, mánh lới sẽ không bao giờ tồn tại lâu dài. Chọn lựa không rõ ràng, dứt khoát sẽ khiến ta loay hoay mãi trong vòng luẩn quẩn, đến khi tỉnh thức, ngộ ra trắng đen thì thấy mình gói mồi, chân chồn... muốn bắt đầu lại nhưng bất lực vì quá muộn màng.

Dù ở nơi nào đi nữa, cuộc sống luôn có mặt những chao đảo với những toan tính luôn giằng co, ta dễ bị chìm đắm trong những tham ái mê mờ. Nhờ tựa nương vào chánh pháp của Phật, ta thay đổi cuộc đời, trở nên con người mới. Theo bước chân Phật, ta cảm nhận tình yêu thương đích thực, mở rộng con tim, làm cho lòng nhân ái lan rộng nơi ta có mặt. Nhận ra chung quanh ta những hình ảnh thương yêu với những niềm vui giản dị vô điều kiện, để cổ vũ tình người, biết nâng đỡ những kẻ bất hạnh khốn khó trong cuộc đời. Đó mới chính là sự tỉnh thức, tỉnh ngộ mà Phật luôn mong chờ nơi mỗi chúng ta. Sống tỉnh thức, tỉnh ngộ theo khả năng và hoàn cảnh cho phép để xứng đáng là người con Phật, của tổ tiên cha mẹ, để khi cuối đời không phải nuối tiếc: „mình chưa hết lời!“

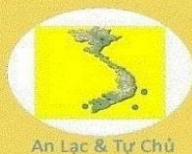
Mến chúc các bạn luôn tinh tấn.

Hiên trúc- hè 2022

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8000 TÁC PHẨM